

מתמטיקה בגשם

את גדי מורן פגשתי בפלוגת המילואים. אי אפשר לומר שהתודעתי אליו כי אף על פי שבמילואים אנשים נפתחים ומספרים את המוצאות אותם בזמן שחלף, גדי לא נידב אינפורמציה. בכל זאת קצת מקצת ידעתי. ידעתי שהוא בן קיבוץ יגור, שהוא לומד באוניברסיטה ושהוא צעיר ממני בשנה שנתיים. קיץ וחורף הייתי רואה אותו על כר הדשא בגבעת רם, הולך או רוכב על אופניים כשהוא לבוש בסנדלים, חולצה קיצית ומכנסיים קצרים, מבלי ששם לב להשתאות רואיו.

חלפו ימים ושנים ואני בדרך לקיבוץ יראון לשוחח עם "האנשים החושבים אשר בצפון". כשהגענו הוזמנו לתור את היקב של הקיבוץ. ראינו את אולם הייצור החדש חדש, את הדודים המבריקים ואת הצינורות. הוזמנו לטעום. טעמנו מן הלבן וקצת מן האדום ואז נקרינו לאולם שם ישבו כולם כמו תלמידים מחונכים והקשיבו לדברי או השתתפו בדיון. בירכתי האולם באזור שכבר לא מגיע אליו אור המנורה הלך מישהו הלך וחזור בלי ששם לב למה שקורה במרכז. זה היה גדי מורן. הוא לא הרעיש, אפילו לא עשה פרצופים. הוא פשוט הלך מצד אחד של החדר לצדו השני מבלי לשים לב למה שקורה.

לבסוף נגמרה ההרצאה וגם הדיון עבר בשלום והאנשים החלו להתפזר למכוניותיהם. תוך שאני נדחק בדלת של האוטו אני רואה את גדי לצדי. פניתי אליו ואמרתי: "רבקה מתה" הוא לא שמע. ניסיתי שוב ואמרתי: "גדי, רבקה מתה". זה לא עזר ואז נזכרתי. הרי לא קראו לה רבקה, קראו לה ריבושה. שבת ואמרתי: "ריבושה מתה". כל הקשב הצפוי התלבש עליו ואמר: "אה ריבושה, הלא היא לימדה אותי שברים". ואני חשבתי: רבקה גדלה בקיבוץ יגור, למדה עם גדי באותן כיתות גן ובית ספר. בגיל תשע בערך עזבה את יגור, וגדי, שהיום הוא פרופסור למתמטיקה, וגילו קרוב ל-70, זוכר לה את השברים?